

Motion

1983/84:2748

Hans Petersson i Hallstahammar m. fl.

Ändring i räntelagen (1975:635) (prop. 1983/84:138)

I propositionen föreslås att dröjsmålsräntan skall höjas från nuvarande 4 % till 8 %. Vidare föreslås att dröjsmålsränta inte skall utgå på skadestånd för personskada innan ersättningsfrågan slutligt avgjorts. Regeringen föreslår i stället att i dessa fall avkastningsränta skall utgå, dvs. med två procentenheter över diskontot.

Vad gäller procentsatsen för dröjsmålsränta har vänsterpartiet kommunisterna inget att invända mot den föreslagna höjningen och vi ansluter oss i stort till de motiv som anförs av föredraganden i propositionen.

Däremot kan vi inte ansluta oss till förslaget att ersätta dröjsmålsränta med den lägre avkastningsräntan i fall som gäller ränta på skadestånd och försäkringsersättning, då en sådan ändring allvarligt skulle drabba dem som lider skada. En fortsatt hög ränta kommer sannolikt att ha positiv inverkan på tidsåtgången för handläggningen av ersättnings- och skadeståndsfrågor samtidigt som den ersättningsberättigade får kompensation för dröjsmålet. Som vänsterpartiet kommunisterna i annan motion till årets riksmöte påpekar är det i dag så stora förseningar i fråga om beslut i olika instanser att det händer att många cancersjuka och andra svårt sjuka arbetare inte hinner få del av ersättningen under livstiden.

Bland remissyttrandena till propositionen kan noteras att bankinspektionen och Sveriges advokatsamfund avlämnat yttranden som mycket starkt understryker att dröjsmålsränta också i fortsättningen bör utgå i skadestånds- och ersättningsfrågor. Bankinspektionen skriver bl. a. följande: "Den betalningsskyldige — i regel ett försäkringsbolag — har goda möjligheter att påverka tidsåtgången fram till den punkt då den allmänna försäkringens del av skaderegleringen är slutförd." Bankinspektionen anser vidare att förslaget om slopande av dröjsmålsränta till förmån för avkastningsränta "inte är ägnat att stödja intresset av en skadereglering utan onödig tidsutdräkt".

Sveriges advokatsamfund anför en viktig rättvise- och jämlikhetsaspekt i sitt remissyttrande där man bl. a. säger att:

Den starka koncentrationen inom svensk personförsäkringsrörelse medför bl. a. goda möjligheter att placera likvida medel till förhållandevis hög ränta. Det kan antas att försäkringsbolagen lyckas bättre med att på så sätt begränsa kostnaden för dröjsmålsränta än de skadelidande med att skaffa lån till fördelaktig ränta i avvaktan på att deras styrkta anspråk tillgodoses.

Med hänvisning till det i motionen anförda föreslås
att riksdagen med avslag på proposition 1983/84:138 i denna del
och med bifall till motionen antar följande

Förslag till**Lag om ändring i räntelagen (1975:635)**

Härigenom föreskrivs att 6 § räntelagen (1975:635) skall ha nedan angivna lydelse.

*Regeringens förslag**Motionärernas förslag*

6 §

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av åtta procentenheter. *Om det vid bestämmande av skadestånd med anledning av personskada skall avräknas förmåner som utgår enligt 5 kap. 3 § 1 skadeståndslagen (1972:207), utgör dock tillägget till diskontot för tiden till dess att det har slutligt avgjorts vilka sådana förmåner som utgår endast två procentenheter.*

I fall som avses i 3 eller 4 § beräknas ränta för år enligt en räntefot som motsvarar det av riksbanken fastställda, vid varje tid gällande diskontot med tillägg av åtta procentenheter.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1984. Lagen gäller dock ej i fall då ränta har börjat löpa före nämnda dag.

Stockholm den 2 april 1984

HANS PETERSSON (vpk)

i Hallstahammar

PER ISRAELSSON (vpk)

PAUL LESTANDER (vpk)

MARIE-ANN JOHANSSON (vpk)

JÖRN SVENSSON (vpk)

NILS BERNDTSON (vpk)